

актуальним в сучасному світі, трансформуючись в різноманітності, як, наприклад, «офісний снобізм», «схований снобізм», «професійний снобізм» і др.

Ключеві слова: снобізм, категорія, психоаналіз, пізнання, вербальний репрезентант, бінарна опозиція.

Bondaruk Liudmyla. Verbal Actualization of Snobbery as a Social, Psychological and Linguistic-Poetic Category. In the article snobbery is seen as a multifaceted category that displays the adaptation methods of the person in the society, as the manner of presentation of him/herself and perception of the evaluation of others, as well as a way to self-cognition and self-identification. Snobbery is investigated in the psychoanalytic text, which makes it possible to reveal the author's worldview. Verbal means of representation of snobbery category are analyzed which reveal its ambiguity. The second part of «À l'ombre des jeunes filles en fleurs» epic «À la recherche du temps perdu» Marcel Proust was chosen to investigate snobbery category. The author proves that the concept of «snobbery» is not static but dynamic in the minds and behavior of the person as well as in the whole society. It receives new meanings and values in the process of cognition, perception, evaluation of him/herself and others. Marcel Proust identifies the concept of snobbery in : *behavioral model, the demonstration of different incarnations, the imposition of stereotypes that belong/do not belong to certain social circle, manipulation*, which reveal it as a social, psychological and philosophical category and lead it into the system of binary oppositions: *snobbery / flaw – kindness / goodness*. The research of the multidimensional snobbery is caused by the fact that it is relevant in today's world, being transformed into varieties such as «office snobbery», «hidden snobbery», «professional snobbery», etc.

Key words: snobbery, category, psychoanalysis, cognition, verbal representant, binary opposition.

Стаття надійшла до редколегії
28.03.2016 р.

УДК 81'42(73)

Юлія Денисюк

Жанрова палітра американського президентського дискурсу

У статті розглянуто сучасний американський президентський дискурс як особливе утворення, яке вербалізується в текстах різних жанрів, що виформувались у комунікативному просторі соціального інституту президента. Президентський дискурс розглядають як інтелектуально-комунікативне явище в соціально-культурному контексті. Досліджено чотири основні підходи до аналізу президентського дискурсу як вияву соціальної взаємодії: 1) аналіз визначення президентського дискурсу в соціально-культурному контексті; 2) аналіз особливостей президентського дискурсу як вияву соціальної взаємодії; 3) аналіз основних учасників та формування модельної структури дискурсу; 4) аналіз ознак палітри мовленнєвих жанрів президентського дискурсу та процесу їх формування як вираження соціальної взаємодії. Запропоновано поділ мовленнєвих жанрів президентського дискурсу на облігаторні та факультативні. До облігаторних належать прокламації та розпорядчі накази, адміністративні накази, реорганізаційні плани, президентські директиви, виконавчі угоди, а до факультативних – заяви, інтерв'ю, виступи, зустрічі, письмові звернення неофіційного характеру, телефонні розмови.

Ключові слова: соціальний інститут президента, президентський дискурс, інституційний дискурс, жанр, облігаторний / факультативний жанр, комунікативна модель.

Постановка наукової проблеми та її значення. Важлива роль соціального інституту президента в суспільному житті США надає вагомості й вивченню президентського дискурсу. У межах сучасної когнітивно-дискурсивної парадигми мовознавчих досліджень актуальним є вивчення різних типів дискурсів, зокрема з погляду їх жанрової репрезентації. Оскільки американський президентський дискурс ще не був об'єктом спеціальних мовознавчих студій, то його вивчення як підтипу інституційного дискурсу, який уключає низку мовленнєвих жанрів, уможливить отримання нового знання про особливості мовленнєвої взаємодії в комунікативних ситуаціях спілкування, породжених соціальним інститутом президента.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Питання президентського дискурсу як підтипу інституційного й виокремлення його жанрової палітри є ще недослідженим, хоча інституційний дискурс розглядало багато науковців. Серед них – Н. І. Андрейчук, М. М. Бахтін, Ф. С. Бацевич, В. І. Карасик, М. Л. Макаров та ін.

© Денисюк Ю., 2016

Мета й завдання статті. Мета дослідження – запропонувати підхід до класифікації жанрів американського президентського дискурсу та виокремити жанрову палітру президентського дискурсу (далі – ПД), який визначається як статусно-орієнтований. Це забезпечується виконанням низки завдань, як-от: розгляд підходів до визначення дискурсу як мовного й мовленнєвого утворення та його типологізації з опорою на вид інституційно-соціальної взаємодії; обґрунтування розгляду президентського дискурсу як підтипу інституційного й виокремлення його основних ознак; побудова моделі комунікації, породженої інститутом президента; опис жанрової палітри ПД.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Мовознавці розглядають дискурс як особливе утворення, що співвідноситься з конкретною сферою суспільної практики, людського пізнання й комунікації. Ураховуючи різні підходи до розуміння дискурсу, М. Л. Макаров виокремив основні параметри його визначення (формальна, функціональна та ситуативна інтерпретації) [6, с. 71]. Формальна інтерпретація передбачає тлумачення дискурсу як утворення, яке більше за речення й у якому синтаксична цілісність забезпечується системою конекторів. Функціональна – розглядає дискурс як продукт мовлення, що є єдністю процесу та тексту. Ситуативна інтерпретація опирається на поняття контексту як ознаки дискурсу, коли важливо врахувати соціальні, психологічні й культурно обумовлені чинники спілкування [6, с. 68–75]. Зважаючи на ситуативний параметр та розгляд контексту як «соціальності», розмежовуємо інституційний, побутовий, художній і науковий дискурси [12, с. 26]. Окремі його типи характеризуються жорсткою контекстуальною або соціальною прив'язкою («зовнішня» соціальність – *high context* (у термінології Хеллідея)). З іншого боку, виокремлюємо «внутрішню» соціальність як контекст художньої творчості (*low context*) [12, с. 23 – 43]. Якщо ми представимо вимір внутрішньої структурності як текст, а зовнішній (соціальний) вимір – як контекст і наділимо ці виміри здатністю бути представленими сильно й слабо, то отримаємо згадані вище чотири типи дискурсів.

Перший тип (інституційний дискурс) має високу структурованість тексту та жорстку контекстуальну прив'язку й фактично є мегадискурсом, оскільки залежно від того, яким соціальним інститутом він породжується, виокремлюють різні типи дискурсів: дискурс ЗМІ, педагогічний дискурс, політичний дискурс, релігійний дискурс тощо. Оскільки в соціальному інституті державного управління США виділяється як окрема одиниця інститут президента, то є підстави виокремлювати такий підтип інституційного мегадискурсу, як президентський дискурс. ПД як підтип інституційного дискурсу віддзеркалює суспільно-політичне життя країни, а також риси національного характеру, загальні й національно-специфічні культурні цінності.

ПД відображає усталену систему статусно-рольових відносин, що склалися в комунікативному просторі соціального інституту президентської діяльності. Статусно-орієнтоване спілкування розглядаємо як мовну взаємодію представників соціальних груп або інститутів один з одним, із людьми, котрі реалізують їхні статусно-рольові можливості в межах наявних соціальних інститутів [8, с. 101–102].

Дискурс як категорія спілкування включає адресанта повідомлення, який породжує й відправляє усне чи письмове повідомлення, адресата повідомлення, котрий його слухає або читає. Адресантом ПД є президент або апарат президента, а адресатом – народ США й представники правлячих кіл держави, залучені до реалізації зовнішньої та внутрішньої політики США, захисту прав, інтересів і свобод американських громадян тощо.

ПД накладає на адресанта зобов'язання стосовно використання конкретних засобів мовного коду, оскільки він є представником соціального інституту президента. Успішність комунікації забезпечує взаємозв'язок таких компонентів, як соціальний інститут президента, соціальні суб'єкти цього інституту, цілі та правила соціальної взаємодії в межах інституту президента, правила побудови повідомлення (тексту), що відображають особливості кодування з огляду на комунікативну інтенцію адресанта.

Інституційний складник – обов'язкова сполучна ланка між мовленням, мовленнєвою поведінкою та фіксованим текстом. ПД забезпечує передусім роботу механізму державного управління із виконання життєво важливих для суспільства функцій.

Розглядаючи ПД як різновид інституційного дискурсу, пропонуємо зосередити увагу на таких аспектах:

- інтерактивна діяльність учасників статусно-орієнтованого спілкування;
- переключення від внутрішнього коду до зовнішньої вербалізації в процесах породження мовлення, з одного боку, та його декодування й інтерпретації – з другого, з урахуванням соціально-психологічних типів комунікантів;
- чітке орієнтування реєстрів спілкування, розмежування усного та письмового мовлення в жанровій палітрі;

- власне текстові особливості спілкування – змістова й формальна зв'язність;
- чіткі формульні моделі етикету та мовленнєвої поведінки загалом.

Для учасників ПД, які спілкуються в межах інституту президента, характерна чітка визначеність соціальних ролей і статусів. У ПД у ролі адресанта виступає президент. Адресатом ПД є представники суспільства в цілому за їхнім ставленням до представників інституту [4; 6, с. 205–206]. Модель комунікації відображено на рис. 1.

Рис. 1. Модель комунікації, породжена соціальним інститутом президента

Перший компонент моделі – апарат президента. Незалежно від державного устрою країни він є жорстко структурованим інституційним утворенням, яке має внутрішні й зовнішні органи управління держави [5].

Президентська влада, тобто величезний військово-бюрократичний апарат, очолюваний президентом – це сьогодні найважливіша політична установа, за допомогою якої США здійснює свою внутрішню та зовнішню політику. Конституція США наділила президента широкими повноваженнями й поставила його на чолі так званої «виконавчої гілки влади». Президент США поєднує у своїх руках повноваження голови держави та голови уряду. Президент керує величезним військово-бюрократичним апаратом і не підпорядковується Конгресові. Уряд США, який називається Кабінетом, очолюється президентом. Кабінет складається із секретарів (міністрів) і призначається президентом за «порадою й згодою Сенату». Це означає, що сенат більшістю у 2/3 голосів повинен затвердити призначений президентом уряд, але фактично верхня палата конгресу ніколи не відмовляє президенту в затвердженні його пропозицій [18].

Будучи головою держави та головою уряду, Президент США наділений достатньо широкими повноваженнями. Передусім, він стоїть на чолі величезного державного апарату, який нараховує 2,5 млн громадських службовців, із яких близько 1500 чиновників федеральних відомств отримують призначення на посаду безпосередньо від президента або за його участі. Виділимо основні повноваження президента в загальній системі внутрішньої та зовнішньої політики США:

- голова держави, який здійснює вище представництво держави;
- президенту підпорядковується уряд, що забезпечує реалізацію зовнішньої й внутрішньої політики держави;
- під керівництвом президента – відомства (міністерства), які є органами уряду з вироблення, реалізації та координації діяльності держави; президент очолює та формує державний апарат США [18].

Отже, гіпотетично, ПД повинен мати широку палітру жанрів для забезпечення успішного виконання всіх вищезазначених функцій.

Другий компонент моделі – текст – матиме відмінності з огляду на жанр ПД, однак повинен завжди описуватися з урахуванням особливостей мовного кодування.

Третій компонент моделі – громадяни США та представники правлячих кіл держави – це отримувачі текстів, а отже, їхня соціальна визначеність повинна враховуватися під час вибору комунікативних тактик і стратегій комунікації, що відображені в мовному кодуванні текстів.

З інституційною природою ПД пов'язані такі його основні риси:

- узаконеність державною владою та спрямованість на виконання державного соціального замовлення: захист інтересів держави й громадян (у точу числі тих, хто проживає за кордоном), налагодження та підтримка відносин і співпраці з іншими державами;
- інтерактивність;
- жорстка ієрархічна організація;
- пов'язаність із суміжними дискурсами: політичним, юридичним, мас-медійним, пропагандистським і науковим;
- конфіденційність значної кількості жанрів, які не призначені для широкого публічного обговорення.

Узявши за основу твердження, що соціальні інститути визначають форми, у яких дискурсивні спільноти об'єктивують свої наміри так, що їх адекватно інтерпретують усі учасники «модельної» ситуації, визначимо повторювані функціональні єдності знаків у повторюваній функціональній єдності знаків у повторюваній комунікативній ситуації, породженій певним соціальним інститутом як жанри інституційного дискурсу [1, с.136]. Загалом погляди на природу й сутність жанру доволі суперечливі, а одна з основних причин розбіжностей – різний підхід дослідників до питання співвідношення мовних і позамовних факторів у структурі жанру. Аналіз літератури з цієї проблематики засвідчує, що серед різних поглядів на жанр можна назвати два основні підходи – класичний і сучасний. У класичному підході центральне місце займає дослідження подібних змістових характеристик текстів (макроструктури, типи змісту, естетичні якості), а також їхніх повторюваних формальних властивостей (обсяг, лексика, граматики, способи побудови образу, стилістичні прийоми тощо), котрі дають змогу віднести текст до певного жанру [7, с. 65–76]. Наприкінці другого тисячоліття відбулася зміна в науковому баченні сутності жанрів як складних і багатоаспектних феноменів, важливими рисами якої були переосмислення жанрових теорій із погляду їхньої соціальної генези та розширення сфери жанрознавчих досліджень завдяки розгляду більшої кількості об'єктів та залученню методологій різних наук [9, с. 67].

Визначаючи важливість вивчення регулярно повторюваних формальних і семантичних характеристик текстів, які належать до одного жанру, представники сучасного соціолінгвістичного підходу розглядають ці характеристики як поверхову структуру, як засоби вираження іншої глибинної подібності в здійснюваних соціальних діях [14, с. 151]. Жанри вивчаються не просто як типи текстів, а як типові риторичні способи вираження повторюваних соціальних ситуацій [11, с. 1–20]. Результатом останньої є типи стійких висловлювань – жанри, які характерні для певного дискурсу й використовуються в певній комунікативній ситуації, об'єднуючи при цьому тематично співвіднесені тексти [10; 4; 13; 3].

Основний компонент мовленнєвого жанру – текст (письмовий або усний). Для опису палітри мовленнєвих жанрів ПД виокремимо ознаки, які повинні лягти в основу класифікації цих жанрів. Перша така ознака – спрямованість текстів на внутрішнє чи зовнішнє використання. Президентські тексти можуть бути призначені для уряду США або передачі представникам інших держав. Значну частину жанрів ПД складають такі, що мають внутрішньовідомчий характер. Інша категорія – це жанри, спрямовані на забезпечення офіційних відносин між державами, а також ті, які виражають позицію США з того або іншого питання (рис. 2).

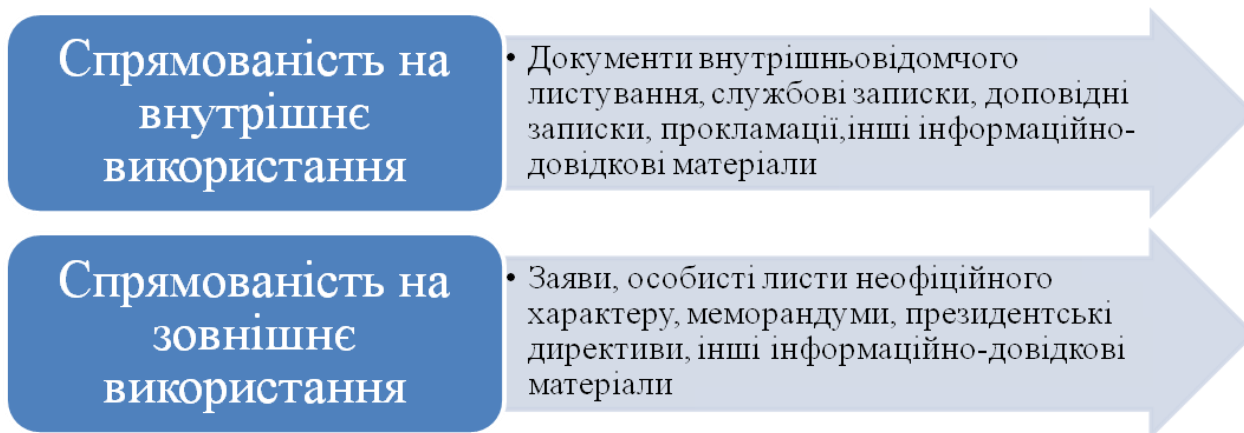

Рис. 2. Жанри ПД за ознакою «спрямованість використання»

Друга ознака, за якою ділимо жанри ПД, – облігаторність чи факультативність цих жанрів, зокрема виступи, інтерв'ю, зустрічі президента є факультативними в його діяльності. Отже, відповідні жанри вважаємо факультативними.

У жанровій палітрі ПД немає чіткого поділу, але, безумовно, склалася розвинена система письмових й усних жанрів. Бібліотечний архів університету штату Арізона пропонує класифікацію, яка представлена на рис. 3 [17].

Президентський архів Сполучених Штатів Америки всі президентські документи поділяє на виконавчі накази, прокламації та адміністративні накази [16].

Архів бібліотеки університету Джейкоба Бернса всі президентські документи поділив на розпорядчі накази, президентські рішення, директиви, листи меморандуми, повідомлення, записки, прокламації, реорганізаційні плани, заяви, які підлягають під підпис, промови, офіційні повідомлення щодо сесії в конгресі [15] (рис. 3).

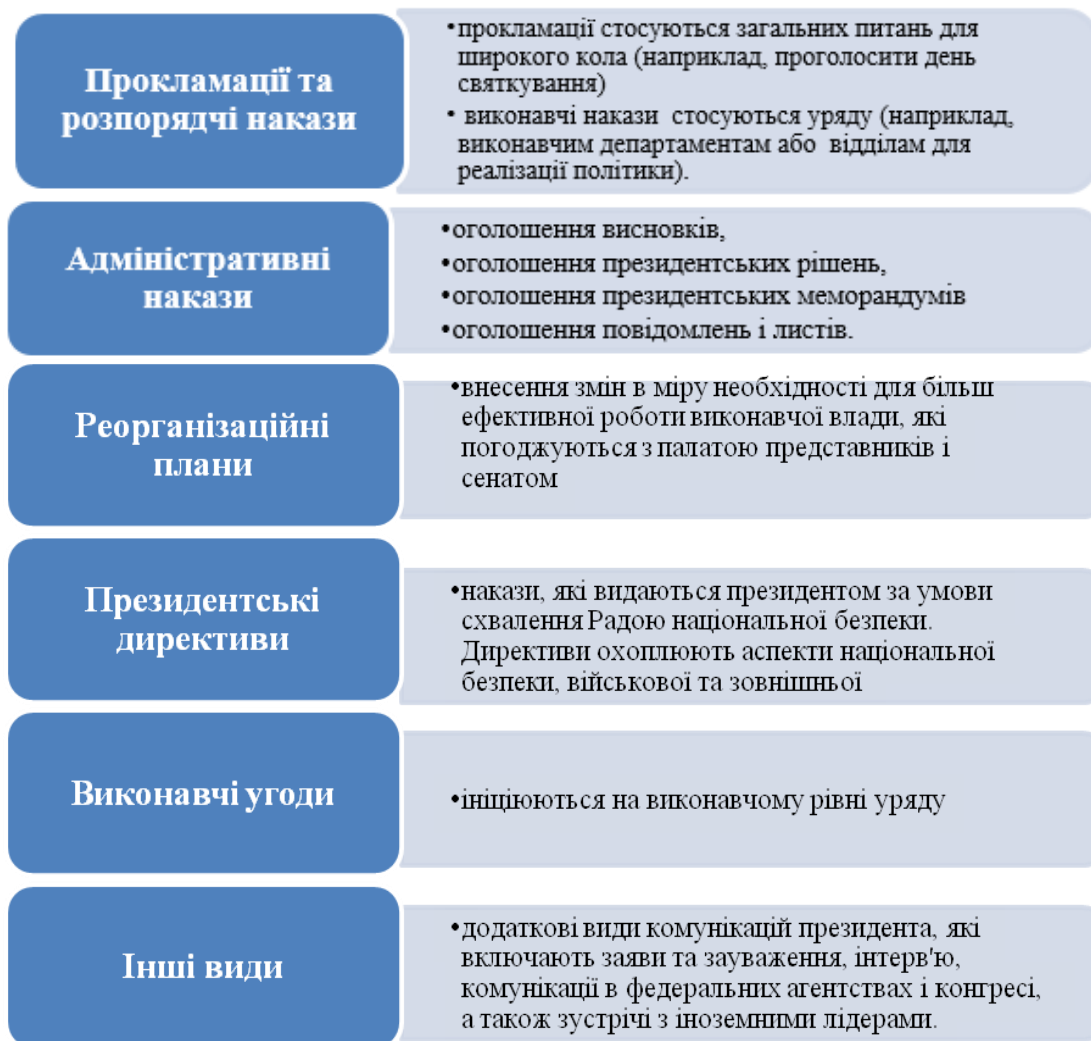

Рис. 3. Класифікація жанрів ПД, запропонована Університетом штату Арізона

Зважаючи на всі розглянуті вище архівні класифікації, пропонуємо таку жанрову палітру ПД: облігаторні жанри, до яких відносимо прокламації та розпорядчі накази, адміністративні накази, реорганізаційні плани, президентські директиви, виконавчі угоди; факультативні жанри: заяви, інтерв'ю, виступи, зустрічі, письмові звернення неофіційного характеру, телефонні розмови. (рис. 4).

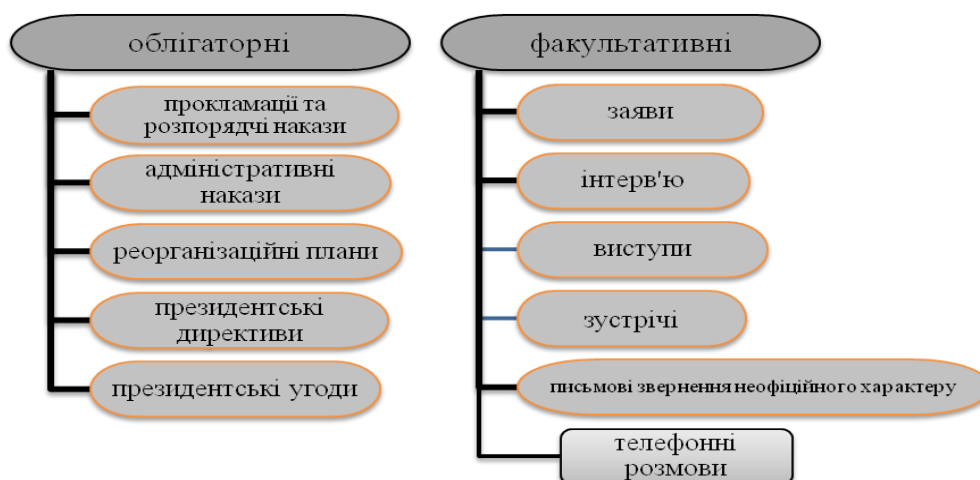

Рис. 4. Жанрова палітра ПД

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Підсумовуючи зазначимо: ПД можна вважати одночасно живим процесом спілкування, складовою частиною комунікативного акту й міжособистісною інтеракцією.

ПД як інтерактивна діяльність є статусно-орієнтованим, або інституційним, дискурсом, який породжується інститутом президента. Апарат президента – жорстко структуроване інституційне утворення, що має внутрішньодержавні та зарубіжні органи зовнішніх зносин. Цілі й завдання президента – проведення зовнішньої та внутрішньої політики держави, захист прав й інтересів держави, його установ і громадян.

Палітру мовленнєвих жанрів ПД спрямовано на внутрішнє й зовнішнє використання та поділено на облігаторні й факультативні. До облігаторних відносять прокламації та розпорядчі накази, адміністративні накази, реорганізаційні плани, президентські директиви, виконавчі угоди, а до факультативних – заяви, інтерв'ю, виступи, зустрічі, письмові звернення неофіційного характеру, телефонні розмови. Усе зазначене вище засвідчує перспективу подальшого дослідження поняття президентського дискурсу та його жанрової диференціації.

Джерела та література

1. Андрейчук Н. І. Семіотика лінгвокультурного простору Англії кінця XV – початку XVII століття: монографія / Н. І. Андрейчук. – Львів: Вид-во Львів. політехніки, 2011. – 280 с.
2. Бахтін М. М. Проблема речевих жанрів / М. М. Бахтін // *Естетика словесного творчества*. – М.: Искусство, 1979. – С. 237–280.
3. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики: [підручник] / Ф. С. Бацевич. – К.: Академія, 2004. – 344 с.
4. Карасик В. І. О типах дискурса / В. І. Карасик // *Языковая личность: институциональный и персональный дискурс*: сб. науч. тр. – Волгоград; Саратов: Перемена, 2000. – С. 5–20.
5. Киссинджер Г. Дипломатия / Г. Киссинджер. – М.: Ладамир, 1997. – 848 с.
6. Макаров М. Л. Основы теории дискурса / М. Л. Макаров. – М.: ИТДГК «Гнозис», 2003. – 280 с.
7. Хомунова Т. Н. Жанр как объект лингвистического исследования / Т. Н. Хомунова // *Вопросы лингвистики и методики преподавания языков в вузе*: сб. науч. тр. / под ред. Е. Н. Ярославовой. – Челябинск: Изд-во ЮурГУ, 2002. – С. 65–76.
8. Ширяева Т. А. Когнитивная модель делового дискурса: монография / Т. А. Ширяева. – Пятигорск: Пятигорский гос. лингвист. ун-т, 2006. – 256 с.
9. Яхнова Т. В. Лінгвістична генологія наукової комунікації: монографія. – Львів: ВЦ ЛНУ ім. І. Франка, 2009. – 420 с.
10. Adam J.-M. Linguistique textuelle: des genres du discours au textes / J.-M. Adam. – Paris: Nathan, 1999. – 208 p.
11. Freedman A. Locating genre studies: Antecedents and prospects / ed. By A. Freedman, P. Medway // *Genre and the New Rhetoric*. – London: Taylor and Francis, 1994. – P. 1–20.
12. Halliday M. A. K. Language as Social Semiotic / Michael Alexander Kirkwood Halliday / ed. By Janet Maybin // *Language and Literacy in Social Practice*. – London: Multilingual Matters, 1993. – P. 23–43.
13. Maingueneau D. Analyser les textes de communications / D. Maingueneau. – Paris: Nathan, 2000. – 212 p.
14. Miller C. R. Genre as social action / C. R. Miller // *Quarterly Journal of Speech*. – 1984. – Vol. 70. – P. 151.
15. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://law.gwu.libguides.com/presidential>
16. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.archives.gov/presidential-libraries/research/guide.html>
17. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://web.law.asu.edu/library/RossBlakleyLawLibrary/ResearchNow/ResearchGuides/PresidentialDocuments.aspx>
18. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.whitehouse.gov/1600/constitution>

Денисюк Юлія. Жанрова палітра американського президентського дискурсу. В статті розглянуто сучасний американський президентський дискурс як особе утворення, яке вербалізується в текстах різних жанрів, які сформувалися в комунікативному просторі соціального інституту президента. Президентський дискурс розглядається як інтелектуально-комунікативне явище в соціально-культурному контексті. Розглядаються чотири основні підходи до аналізу президентського дискурсу як проявлення соціального взаємодіяння: 1) аналіз визначення президентського дискурсу в соціально-культурному контексті; 2) аналіз особливостей президентського дискурсу як проявлення соціального взаємодіяння; 3) аналіз основних учасників і формування модельної структури дискурсу; 4) аналіз ознак палітри речевих жанрів президентського дискурсу і процесу їх формування як вираження соціального взаємодіяння. Предложено розділення речевих жанрів президентського дискурсу на облігаторні й факультативні. До облігаторних належать прокламації і розпорядчі накази, адміністративні накази, реорганізаційні плани, президентські директиви, виконавчі угоди, а до факультативних – заяви, інтерв'ю, виступи, зустрічі, письмові звернення неофіційного характеру, телефонні розмови.

Ключові слова: соціальний інститут президента, президентський дискурс, інституціональний дискурс, жанр, облігаторний / факультативний жанр, комунікативна модель.

Denysiuk Yulia. Genre Palette of American Presidential Discourse. Modern American presidential discourse as a special formation verbalized in texts of different genres that is formed in the communicative interaction of president social institution is regarded in the article. The presidential discourse is regarded as an intellectual and communicative activity that takes place in a wide socio-cultural context. Four existing main approaches to the analysis of presidential discourse as a social interaction are examined in the article: 1) analysis of the definition of the presidential discourse in a wide socio-cultural context; 2) analysis of the features of the presidential discourse as an expression of social interaction; 3) analysis of the main participants and formation of model structure of that type of discourse; 4) analysis of the features of the genre palette and process of forming types of genre palette of the presidential discourse as an expression of social interaction. The genre palette of presidential discourse focused on its internal and external usage and divided into obligatory and optional is highlighted in the article. Obligatory genre palette includes proclamations and administrative orders, administrative orders, reorganization plans, presidential directives, executive agreements, and the optional genre palette consists of statements, interviews, speeches, meetings, petitions and informal telephone calls.

Key words: president social institution, presidential discourse, institutional discourse, genre, obligatory / optional genre, communicative model.

Стаття надійшла до редколегії
10.03.2016 р.

УДК 811.111'367.4

Iryna Kalynovska

Canadian Toponyms of Ukrainian Origin in Ethnolinguistic and Linguocultural Aspects

Toponyms are known to contain information about the historical past of nations, the borders of their settlement, cultural, commercial and geographical centers, etc. Being an important part of linguistic data, place names express not only the history of people, but also their culture, lifestyle, daily environment, communication, etc. The following article focuses on the study of Canadian toponyms of Ukrainian origin highlighting their ethnolinguistic and linguocultural aspects. The analysis reflects the important national features of Ukrainian ethnic group in Canada, its culture and historical heritage represented in place names, which contribute to the development of Canada's culture and its spiritual growth. The peculiarities of toponym meaning, origin and historical development are identified and explained. In perspective attention should be focused on the study of the factors, that influence the usage of Canadian toponyms of Ukrainian origin, the classification of place names by different criteria, comparing the development and usage peculiarities of toponyms in Ukraine and Canada.

Key words: toponym, place name, toponymy, Ukrainian origin, linguocultural aspect, ethnolinguistic aspect.

Statement and Significance of Research. Toponyms can be compared with a compressed ethnocultural text, containing information about the historical past of nations, the borders of their settlement, cultural, commercial and geographical centers, etc. «The proper name is a business card with which we are to begin acquaintance with the country, its regions, cities, villages and, the most important, with its people» [3, p. 4].

Place names mark and reflect language levels. Toponyms can «comprise an important portion of linguistic data; their usefulness as linguistic data is strongly tied, however, to their relationship to the morphology, semantics, and phonology of the language as a whole» [8, p. 5]. Moreover, language reflects any changes in society. Every nation has its own history, language, customs and traditions. Consequently, the process of the nomination within a particular culture is different. Toponymic nomination reflects national stereotypes of perception and interpretation of reality, as language organizes and regulates the geographical division, perception and reflection of the world. «How a society names its surroundings exposes how people conceptualize their world: how landforms are distinguished, how people interact with the land, how land is owned or distributed, or how places or topographic features are important spiritually, politically, or historically» [6, p. 393].

The role of toponyms in the lexical-semantic typology of languages is unique. Place names have paradigmatic and syntagmatic characteristics peculiar to word in general, however, they are characterized by the special principles of nomination, such as geographical environment factor, a factor of spatial properties of objects, the ethnic composition of population, a factor of material, social and spiritual culture, language contacts and cultures. «In a toponym is encoded a literal meaning, a lexified denotation, historical and folk etymologies, connotations, and physical properties of the place described» [6, p. 394].